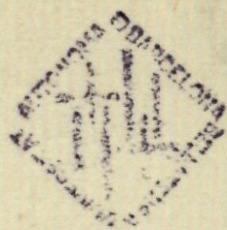

QUINZENA INFORMA- TIVA

cedoc
Donatiu
h.f.k.kue

15 de Març del 1974

Preu: 25 pessetes.

1. CARTA DELS VICARIS EPISCOPALS DE ZONA A M. AÑOVEROS.
2. CARTA DEL GRUP CRISTIA DE DRETS HUMANS. pàg. 4
3. DECLARACIÓ DE L'ASSEMBLEA D'ECLESIASTICS DE CATALUNYA = pàg. 6
4. CIRCULAR DELS VICARIS EPISCOPALS DE ZONA PER A LES PARRÒQUIES DE BARCELONA pàg. 7
5. CARTA DE L'ASSOCIACIÓ D'APOSTOLAT LAICAL DE SANT TOMAS DE AQUINO pàg. 9
6. TEXT DEL PARLAMENT EUROPEU pàg. 10
7. REFLEXIÓ D'UN GRUP DE PROFESSORS I ESTUDIANTS DE TEOLOGIA DE BARCELONA pàg. 11
8. BREU RESUM D'UNA PONÈNCIA SOBRE AMNISTIA pàg. 25
9. INFORMACIÓ DE LES REIVINDICACIONS DE CARSA (KELVINATOR) pàg. 26
10. DOSSIER SOBRE EL FET SUCCEIT LA NIT DEL 1er. DE GENER 74 A LA PARRÒQUIA DEL CARME DE MAÓ (MENORCA) pàg. 27

(Butlletí d'informació interior. Material de treball i d'estudi per a ús privat).

1

CARTA DELS VICARIS EPISCOPALS DE ZONA

A MONS. AÑOVEROS

Barcelona, 3 de Marzo de 1974

Monseñor Antonio Añoveros, Obispo de Bilbao
Bilbao

Querido señor Obispo:

Los que le dirigimos esta carta, vicarios episcopales de la Archidiócesis de Barcelona, queremos hacerle llegar, en estos momentos difíciles, el testimonio de nuestra más profunda comprensión, de nuestra más sincera estima, de nuestra más absoluta identificación. Su actitud pastoral nos edifica, nos estimula. Enlaza, a nuestros ojos, con aquélla de san Pablo que prefería poner a salvo la libertad de la palabra de Dios que la de su propio cuerpo. Y es que, hoy como ayer, no es posible a los pastores iluminar ciertas zonas de la vida humana con la luz del Evangelio, sin peligro.

Queremos añadir, también, que nos ha alegrado particularmente que el objeto de su iluminación pastoral haya sido, esta vez, el hecho vasco. En efecto, los derechos de las lenguas, las culturas y, en definitiva, los pueblos que resultan minoritarios en el conjunto de nuestro Estado, casi nunca han hallado apoyo expreso y razonado en la voz de los obispos. En este sentido, han corrido peor suerte que otros derechos sociales. Y quienes trabajamos en las diócesis afectadas conocemos lo doloroso y lo negativo que resulta este vacío, en orden al testimonio de verdad y de independencia que corresponde a la Iglesia dar ante todos: mayorías y minorías. Puede estar seguro, señor Obispo, que también aquí, en Cataluña, amplios sectores humanos se sienten hoy confortados espiritualmente con su palabra iluminadora.

Deseamos y esperamos que su situación se resuelva favorablemente para su persona y, al mismo tiempo, con la nitidez eclesial que esperan tantos ojos hoy fijos en su Diócesis.

Con nuestra plegaria, le ofrecemos nuestros mejores sentimientos de amistad, y le rogamos que así mismo transmita estos sentimientos a su vicario de pastoral, D, José Angel Ubieta.

Afectísimos en Cristo;

(Sagueixen 11 signatures de Vicaris Episcopals de Zona)

El present treball és el resultat d'un treball de recerca
realitzat pel Sr. [nom] i Sr. [nom] a l'Institut de Ciències
de la Universitat de València, durant el curs 1984-1985.

València, [data]

Barcelona

5 de marzo 1974

Excmo. Dr. Antonio Añoveros
Obispo de BILBAO

Querido Señor Obispo,

El GRUP CRISTIA DE PROMOCIO I DEFENSA DELS DRETS HUMANS, de Barcelona, haciéndonos eco de muchos cristianos de Barcelona y de Cataluña, le queremos manifestar nuestra admiración y solidaridad, por su gesto, profundamente cristiano, de fidelidad a su pueblo vasco, manifestado en su Homilia pastoral, que ha llegado a nuestro conocimiento y que compartimos en todos sus puntos.

Estamos convencidos que su actitud es una actitud netamente evangélica y conforme a los principios del Concilio Vaticano II, y de denuncia profética, tal como muy bien nos han expuesto los Obispos españoles en su documento del pasado año "La Iglesia y la comunidad política".

Puede estar seguro, Señor Obispo, que una gran parte de los cristianos de Cataluña compartimos sus puntos de vista, y de diversas maneras queremos manifestar nuestra adhesión a su persona y a la de su Vicario de Pastoral, D. José Angel Ubieta.

Los problemas que usted denuncia en su documento son los mismos que tenemos en Cataluña, por este motivo su situación actual nos afecta profundamente.

Su gesto ha despertado una gran esperanza en grandes sectores del pueblo cristiano e incluso en sectores alejados de la Iglesia, como son el mundo obrero, los jóvenes, los intelectuales, etc.

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

Gracias por todo ello. Cuento con vosotros y con nuestro Grupo Cristiano para todo lo que sea necesario. vuestras oraciones le acompañan en estos momentos de prueba y de dolor. Su imagen es para nosotros la imagen del auténtico servidor del pueblo y del pastor fiel que ama a sus diocesanos como Cristo nos ha amado a todos.

Le saludan muy atentamente y muy cordialmente sus amigos.

Por el Secretariado

(segueixen 45 signatures)

DECLARACIO DE L'ASSEMBLEA D'ECCLESIASTICS
DE CATALUNYA

L'Assemblea d'Eclesiàstics de Catalunya, reunida a Barcelona el dia 9 de març de 1974, amb assistència de 178 membres, amb motiu del bloqueig policial i la invitació a l'exili a que han estat sotmesos monsenyor Añoveros i el seu vicari general de Pastoral, P. Ubieta, fan pública la seva adhesió als continguts de la III homilia predicada el 24 de febrer a gairebé totes les parròquies de la diòcesi de Bilbao i es solidaritzen amb les actituds de fidelitat a la mateixa que mantenen tant el senyor bisbe com el seu vicari general, malgrat els inconvenients que se'n puguin derivar.

Demanariem que totes les comunitats cristianes parroquials o no que es trobin identificades amb les posicions de posició del bisbe Añoveros i del seu vicari de Pastoral li expressessin i comunicassin públicament la seva adhesió. Res millor per una autoritat que saber-se realment no s' sols portaveu del sentir de la pròpia comunitat a la que representa, sinó ressò de les altres esglésies de la península amb característiques similars a la seva.

Creiem que posicions serenes com la que celebrem -ni agressives ni vergonyants- marquen de manera clara la distància i autonomia de la fe i de la comunitat eclesial en relació a qualsevol estructura política.

En el context actual del país, mancat dels drets fonamentals com són els d'associació, reunió i expressió, manifestem la nostra protesta per la manipulació oficial de la informació, en contra de l'homilia de mons. Añoveros. També afirmem la necessitat que a Catalunya, igual que als altres pobles de la península, es respectin i s'apliquin aquells drets dels pobles tal com el bisbe de Bilbao els ha formulat.

Demanem que la Conferència Episcopal de Catalunya s'adhereixi a la persona de mons. Añoveros i al contingut de la seva homilia i que reactualitzi i reforci el punt de vista expressat en la Carta Pastoral "Per un esforç de renovació i reconciliació" publicada el passat 27 de febrer.

Es aquesta una més de les veus que s'ajunten al rebuig popular que ha provocat les recents execucions de Salvador Puig Antich i Heinz Chez, junt amb l'escalada dels preus i la creixent represió sobre el poble treballador, una vegada més víctima especial d'acomiadaments i detencions.

Barcelona, 9 de març de 1974

Segueixen les firmes dels 178
eclesiàstics presents a l'Assemblea.

4

CIRCULAR DELS VICARIS EPISCOPALS DE ZONA PER A

TOTES LES PARROQUIES DE BARCELONA

Barcelona, 9 de març del 1974

Benvolgut amic:

Molts sacerdots han demanat algunes referències i orientacions sobre l'afer de Mons. Añoveros, amb vista a la instrucció i a l'aclariment dels fidels. N'hem parlat entre diversos vicaris episcopals de zona i ens ha semblat que, a l'espera d'alguna comunicació dels bisbes que és probable que rebem, calia vetllar ja des d'ara perquè tots els pastors que tractin aquesta qüestió ho facin a deguadament. I'assem, doncs, a transcriure'us les consideracions que creiem essencials en aquest sentit:

- 1.- Els fets són prou coneguts. Cal subratllar-ne dos aspectes importants: l'homilia de Mons. Añoveros llegida als temples de Bilbao, el passat dia 24 de Febrer, constitueix un acte normal dins l'exercici del ministeri propi del bisbe; les mesures restrictives de la llibertat de moviment adoptades contra ell i contra el seu Vicari de Pastoral, i les acusacions contingudes en la nota del Ministeri d'Informació i Turisme del dia 3 de març són inacceptables.
- 2.- Mons. Añoveros ha comptat amb el recolzament de la Santa Seu, mostrat especialment en l'elogi que li tributa l'"Osservatore Romano" del dia 4; amb signes evidents de comunió dels seus diocesans; amb el recolzament d'altres bisbes (paraules de Mons. Jubany a la Catedral de Barcelona el dia 3, declaració molt important, dels bisbes d'Andalusia, el dia 7); amb innombrables adhesions personals i col·lectives de tot Espanya.
- 3.- Quant al dret i l'obligació que tenen els bisbes de donar orientació cristiana sobre les qüestions temporals, recordem un text, entre els molts que es podrien citar, el de la Gaudium et Spes 76: "Que sempre i arreu li sigui permès -a l'Església- de predicar la fe amb tota llibertat, d'ensenyar la seva doctrina sobre la societat, d'exercir entre els homes la seva funció sense traves, d'exposar el seu judici moral, àdhuc en coses que toquen l'ordre polític, quan ho exigeixen els drets fonamentals de la persona o la salvació de les ànimes"
- 4.- Quant a la qüestió temporal il·luminada aquesta vegada pel bisbe de Bilbao: el respecte degut als diversos pobles, llengües i cultures que conviuen dins l'Estat espanyol, nosaltres, catalans, sabem per experiència com és important. Per això no té res d'estrany que la darrera Carta pastoral dels bisbes de la conferència episcopal tarraconense també l'esmenti: "En la vida política hem d'arribar a un efectiu reconeixement jurídic dels drets de reunió, d'associació i d'expressió, com també dels de les minories ètniques existents en el nostre país (Per un esforç de renovació i reconciliació, IIc). Els documents en què els nostres bisbes basen la seva afirmació figuren igualment -i és lògic- entre els que cita Mons. Añoveros.

- 5.- L'homilia del Bisbe de Bilbao, en afirmar els drets del poble, la llengua i la cultura basques, s'absté d'assenyalar solucions polítiques concretes, i se situa en la responsabilitat de la funció pastoral que li és pròpia. Estan mancades, doncs, de base, les acusacions que li han estat fetes en aquest punt.
- 6.- De cara a les persones immigrades, cal referir-se a aquesta qüestió amb delicadesa i conscients que arrossegueu molts prejudicis. Hem de tractar-los ben expressament com a ciutadans, membres de les nostres comunitats, absolutament iguals als nadius. Serà bo anar ajudant-los a descobrir que la defensa d'aquest dret forma part de la defensa de tots els drets humans propugnats per l'Església, que són mútuament solidaris, de tal manera que no se'n pot negar un que no en resultin perjudicats els altres. En aquest sentit, pot resultar pedagògic subratllar la carta dels bisbes d'Andalucía que afirma: "Y por lo que atañe al texto homilético en cuestión, después de la atenta lectura del mismo, consideran justas las apreciaciones de la oficina informativa del Obis^{pa}do de Bilbao, y que el contenido y la forma de las homilias han pretendido exclusivamente una iluminación cristiana de problemas pastorales de aquella diócesis, sin intención política partidista. Cualquiera otra intención que se quiera atribuir a dichas homilias no corresponde en absoluto a la propia del prelado, ni de su vicario general de pastoral".

Ens agradaria que aquesta modesta contribució us fos d'utilitat:

Don afectuosament,

(Segueix la signatura del Vicari Episcopal de Zona)

1. En primer lugar, se debe tener en cuenta que el presente informe es un documento de trabajo, que no debe ser considerado como una obra definitiva. El mismo ha sido elaborado con el fin de servir de base para la discusión y la toma de decisiones en el seno de la Comisión.

2. En segundo lugar, se debe tener en cuenta que el presente informe es un documento de trabajo, que no debe ser considerado como una obra definitiva. El mismo ha sido elaborado con el fin de servir de base para la discusión y la toma de decisiones en el seno de la Comisión.

Barcelona 7 de Març de 1.974

5

CARTA DE L'ASSOCIACIÓ D'APOSTOLAT LAICAL DE SANT

TOMAS D'AQUINO

Dr. D.
Narcís Jubany

Estimat Sr. Arquebisbe:

La comunitat de l'Associació d'Apostolat Laical de Sant Tomàs d'Aquino, després de llegir i meditar l'homília "El cristianismo, mensaje de salvación para los pueblos" i considerar els fets que se n'han derivat, ens hem cregut amb el deure de fer-li arribar aquesta carta, suplicant-li que l'Arquebisbat de Barcelona es manifesti oficialment, de forma clara i breu, i amb caràcter urgent, sobre els fets de tots coneguts, i que poden afectar greument el futur del cristianisme a Espanya.

No cal viure a Bilbao per conèixer el "problema basc". Si algun altre poble té motius adherir-se a l'esmentat document, és el nostre, que ha viscut i viu el "problema català".

Esperem de la Jerarquia que es defineixi respecte a la doctrina continguda al document, a la seva escalença al "problema català" i a la situació de monsenyor Añoveros i del vicari general de Pastoral.

Refiats que la resposta no serà el silenci oficial que rodeja l'exili del cardenal Vidal i Barraquer, del Dr. Cardó i de l'abad Escarré, quedem a la seva disposició pel que calgui, els membres de l'Associació d'Apostolat Laical de Sant Tomàs d'Aquino.

LA PRESIDENTA

Barcelona, 7 de Mayo de 1974

SEÑOR DON JUAN CARLOS DE ESPAÑA

SEÑOR DON JUAN CARLOS DE ESPAÑA

5

Don Juan Carlos de España

Don Juan Carlos de España

La noticia de la dimisión de don Juan Carlos de España, que ha sido publicada en los medios de comunicación, me ha causado una gran impresión. Como usted sabe, yo he sido un fiel seguidor de su obra y de su persona. He admirado su valentía, su firmeza y su capacidad de sacrificio. He creído en su capacidad de liderazgo y en su compromiso con el pueblo español. He creído en su capacidad de superar las dificultades y de llevar a cabo una gran obra. He creído en su capacidad de ser un buen ejemplo para el pueblo español. He creído en su capacidad de ser un buen ejemplo para el mundo entero. He creído en su capacidad de ser un buen ejemplo para la historia.

En este momento, me siento muy triste y muy decepcionado. Me siento triste porque he perdido a un gran líder y a un gran amigo. Me siento decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado mucho y que me ha dado mucho. Me siento triste y decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado a ser un hombre de bien y a ser un hombre de valor. Me siento triste y decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado a ser un hombre de fe y a ser un hombre de esperanza.

Me siento triste y decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado a ser un hombre de amor y a ser un hombre de paz. Me siento triste y decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado a ser un hombre de justicia y a ser un hombre de libertad. Me siento triste y decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado a ser un hombre de verdad y a ser un hombre de honestidad.

Me siento triste y decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado a ser un hombre de fe y a ser un hombre de esperanza. Me siento triste y decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado a ser un hombre de amor y a ser un hombre de paz. Me siento triste y decepcionado porque he perdido a un hombre que me ha enseñado a ser un hombre de justicia y a ser un hombre de libertad.

Don Juan Carlos de España

TEXTO APROBADO POR EL PARLAMENTO EUROPEO EN STRASBURGO EL 14 DE MARZO 1974 (Versión castellana)

El Parlamento Europeo, emocionado por los dramáticos acontecimientos que se han producido recientemente en España, PROCLAMANDO el carácter sagrado de la vida humana y su reprobación al recurso del asesinato por los estados o los individuos, incluso por motivos políticos; CONDENANDO el recurso a los tribunales de excepción para juzgar a los adversarios presentes del régimen, utilizado por las dictaduras.

Ante la ejecución de Salvador Puig Antich, juzgado por los tribunales de excepción; ante la amenaza hecha por el gobierno español de expulsar de España al Obispo de Bilbao; ante las razones de orden político que estarían en la base de esta medida: DECLARA que las violaciones repetidas por el régimen español de los derechos fundamentales del hombre y de los ciudadanos constituyen un desprecio de los derechos democráticos de las minorías en una Europa que busca su camino libre y democrático hacia la unidad e impiden la entrada de España en la Comunidad Europea. Encarga a su Presidente que transmita la presente Resolución al Consejo, a la Comisión Europea y a los gobiernos de los Estados Miembros.

Estrasburgo, 14 de marzo de 1974

Noticia anterior, no publicada

Dando curso a la petición de varias organizaciones políticas españolas en el exilio, Sir Cristófer Soames, Vicepresidente de la Comisión Europea y Presidente en funciones en ausencia de François-Vavier Ortoli, solicitó una entrevista con el Embajador de España ante las comunidades, Don Alberto Ullastres, a quién explicó los sentimientos del Colegio Europeo en favor de una conmutación de la pena de muerte contra Salvador Puig Antich, por, -según el portavoz de la Comisión- razones de orden humanitario.

1974-1975 (1974-1975)

El presente informe tiene como finalidad informar a la Junta de Gobierno de la Universidad de Valencia sobre el desarrollo de las actividades de la biblioteca durante el curso 1974-1975. En primer lugar, se hace un resumen de las actividades realizadas durante el curso, destacando los logros alcanzados y los problemas que se han presentado. A continuación, se detallan los planes de trabajo para el curso siguiente, teniendo en cuenta las necesidades de la biblioteca y las posibilidades de la institución. Finalmente, se hace un balance general de la gestión de la biblioteca durante el curso, señalando los aspectos positivos y las áreas que requieren mayor atención.

En primer lugar, se hace un resumen de las actividades realizadas durante el curso, destacando los logros alcanzados y los problemas que se han presentado. A continuación, se detallan los planes de trabajo para el curso siguiente, teniendo en cuenta las necesidades de la biblioteca y las posibilidades de la institución. Finalmente, se hace un balance general de la gestión de la biblioteca durante el curso, señalando los aspectos positivos y las áreas que requieren mayor atención.

PRESENTACIO.

En motiu dels fets ocorreguts aquests darrers dies, nosaltres ens proposàrem de reflexionar conjuntament sobre: "La Situació de Mons. Añoveros" "La puja de preus" i "La pena de mort". Són fets d'implicació política que afecten l'àmbit Eclesial, econòmic i social respectivament.

Aquest "dossier" recull el fruit d'aquestes jornades de reflexió. Es tracta simplement d'una presa de consciència comunitaria dels fets esmentats, amb l'intent d'assajar una reflexió dels mateixos a la llum de la fe.

Així doncs, no s'ha pretès pas, un estudi tècnic sobre les qüestions. Per això s'optà per un treball a nivell de grup. El resum reflexa bàsicament les aportacions del grup i s'ha procurat respectar l'estil i mètode de cadascun d'ells. Amb tot, el mètode ha condicionat els resultats: el resum té un caràcter desigual i simple malgrat l'extensió. No obstant, manté encara el valor de comunicació col·lectiva i pot ser punt de partida d'un treball posterior.

EL FET AÑOVEROS EN EL CONTEXT DE LES RELACIONS ESGLESIA - ESTAT

1. El president del govern en el seu discurs a les Corts, pretén limitar el camp de la missió de l'Església. No obstant només correspon a l'Església d'assenyalar les fronteres de l'evangelització.

2. Mons. Añoveros ha estat un home independent amb ganes de servir l'Església en contacte directe amb el poble. Així ho descobrim al llarg del seu itinerari pastoral. El gest de Mons. Añoveros és simplement pastoral i s'ha de valorar des d'aquest angle, de tal manera que l'Estat a l'afrontar l'homilia s'ha posat en contra de l'autèntica línia pastoral de l'Església.

Mons. Añoveros ha realitzat el que es diu a la G.S. 76: "Sigui però reconegut el seu dret a predicar la fe per tot arreu i sempre amb llibertat autèntica, a ensenyar la seva doctrina sobre la societat, acomplir sense posar-li traves a la seva missió enmig dels homes, donar un judici moral fins en aquelles matèries que pertanyen a l'ordre polític sempre i quan els drets fonamentals de la persona o la salvació de les ànimes ho demanin. I això utilitzant tots els mitjans que són conformes a l'evangeli i al bé de tots segons la diversitat dels temps i de les situacions". Per altra part no trobem cap contradicció entre la seva postura i el jurament que, segons la llei, encara fan els bisbes, ja que aquest jurament de servei a l'Estat està fet en quan l'Estat confessional adopta la doctrina de l'Església.

3. La proclamació de l'homilia "El cristianismo mensaje de salvación para los pueblos" ha desencadenat fortes tensions entre l'Estat i l'Església. En aquest cas l'actitud de l'Església és coherent amb els seus principis d'independència, però creiem que l'Església espanyola s'ha de reconèixer culpable d'aquestes omissions; tal i com ho ha fet en aquest sentit l'Assemblea Conjunta de 1971 i en el document "Església i comunitat Política".

4. Constatarem que l'Església ha reaccionat vivament en front de la manca de llibertat d'un bisbe quan en altres casos fora del seu àmbit sovint s'ha mostrat immòvil. Malgrat tot, creiem que no és exclusiu de l'Església sinó de tot home conscient el dret de denunciar la manca de llibertat.

UNB
Biblioteca de Comunicare
i Hemeroteca Generală

5. El conflicte sorgit entre l'Església i l'Estat, qüestiona fortament la situació concordatària. Ha arribat el moment de plantejar-se el problema a fons i prendre una postura. Actualment l'Estat de la qüestió constitueix una traba pel desenvolupament de la missió de l'Església.

6. La confessionalitat de l'Estat a més de ser incompatible amb una correcta concepció d'Església crea confusió i sobre tot en moments de conflicte com l'actual. Cal resoldre aquest equívoc. En la mateixa línia tenim el document Església-Comunitat política. Constatem amb joia l'evolució que ha fet l'Església en aquest sentit però insistim en que té l'obligació d'anar-se desposseint del poder que de fet comparteix amb l'Estat.

7. En motiu, doncs, de les implicacions del fet Añoveros, ens dirigim a la Conferència Episcopal, urgent: Una revisió de la confessionalitat de l'Estat espanyol, i oferint una doble alternativa: a/ la independència econòmica b/ autonomia en l'ensenyament religiós.

REFLEXIONS SOBRE L'HOMILIA

I. Justificació:

L'homilia de Mons. Añoveros fou qualificada per la nota governativa de "documento de pretendido carácter pastoral". L'atac respon a la mentalitat explicitada pel President del Govern, Sr. Arias Navarro, en el seu discurs davant "Las Cortes Españolas" en referir-se a les relacions Església-Estat: "El Gobierno rechazará con la misma firmeza cualquier interferencia en las cuestiones que, por estar encerradas en el horizonte temporal de la comunidad, están reservadas al juicio y decisión de la autoridad civil".

D'altra banda l'episcopat espanyol al nº 29 del document pastoral "la Iglesia y la comunidad política" publicada al mes de febrer de 1973 diu textualment: "No podrá pues decirse, sin más que un obispo o un sacerdote "hacen política" cuando en virtud de su misión pastoral enjuician hechos, situaciones u obras de la sociedad civil desde la perspectiva de la fe. Sin desconocer que las limitaciones humanas y a veces el apasionamiento pueden alterar la serenidad del juicio, hay que tener presente que la denuncia profética de los pecados es siempre molesta, y con frecuencia no se acepta con la humildad y la actitud de conversión que cabría esperar".

El bisbe Añoveros posa ben bé de manifest la distinció entre política i religió en el següent fragment de la seva homilia: "No es función de la Iglesia, sino de los ciudadanos, fijar la fórmula técnica que permita coordinar los derechos y deberes de los diversos pueblos en el marco del Estado o de las organizaciones políticas internacionales. Desde el punto de vista moral, la Iglesia únicamente afirma el principio de que para que esa fórmula sea justa y asegure una convivencia pacífica, ha de ser resultado de un diálogo cívico, sincero y no el fruto de una imposición de los grupos más fuertes sobre los más débiles".

II. El Problema base:

Es donen fets i situacions dintre del poble base que demanen la reflexió a la llum de la fe d'uns problemes que els mitjans de comunicació intenten amagar i deformar.

La comissió de treball, en el seu informe, ha destacat la importància de la col·laboració entre els diferents sectors de la societat per a aconseguir els objectius establerts. A més, ha remarcat la necessitat de reforçar les polítiques públiques que promouen el desenvolupament sostenible i la cohesió social.

En aquest context, la comissió ha proposat diverses mesures per a millorar la gestió dels recursos i optimitzar els processos. Entre elles, destaca la implementació de sistemes d'informació que permetin un seguiment més eficient de les dades i la creació de xarxes de treball que facilitin la comunicació i el treball en equip.

Finalment, la comissió ha subratllat la importància de la formació i el desenvolupament dels recursos humans, així com de la promoció de la innovació i la recerca en els àmbits científic i tecnològic.

CONCLUSIONS

1. Introducció

El present informe té com a objectiu principal analitzar els resultats obtinguts durant el període de treball i valorar el grau de compliment dels objectius establerts. A més, es presenten les conclusions i les propostes per a millorar el treball i aconseguir els objectius establerts.

En primer lloc, cal destacar que el treball ha estat desenvolupat seguint els plans i programes establerts, i que s'ha aconseguit un grau significatiu de compliment dels objectius establerts. A més, s'ha pogut detectar diverses àrees de millora que podrien contribuir a optimitzar el treball i aconseguir els objectius establerts.

En segon lloc, cal remarcar la importància de la col·laboració entre els diferents sectors de la societat per a aconseguir els objectius establerts. A més, ha quedat clar que la implementació de sistemes d'informació i la creació de xarxes de treball són mesures clau per a millorar la gestió dels recursos i optimitzar els processos.

Finalment, cal subratllar la importància de la formació i el desenvolupament dels recursos humans, així com de la promoció de la innovació i la recerca en els àmbits científic i tecnològic.

En conclusió, el treball ha estat desenvolupat seguint els plans i programes establerts, i s'ha aconseguit un grau significatiu de compliment dels objectius establerts. A més, s'ha pogut detectar diverses àrees de millora que podrien contribuir a optimitzar el treball i aconseguir els objectius establerts.

Per tant, es proposa la implementació de les mesures proposades per a millorar la gestió dels recursos i optimitzar els processos, així com la promoció de la formació i el desenvolupament dels recursos humans, així com de la promoció de la innovació i la recerca en els àmbits científic i tecnològic.

II. Objectius

El present informe té com a objectiu principal analitzar els resultats obtinguts durant el període de treball i valorar el grau de compliment dels objectius establerts. A més, es presenten les conclusions i les propostes per a millorar el treball i aconseguir els objectius establerts.

L'economia és un factor que condiciona la situació de les minories ètniques. Les classes dirigents pel seu propi profit material, sacrifiquen les característiques peculiars del poble i valoren més el creixement econòmic que el desenvolupament cultural. Però el desenvolupament d'un poble no depèn només del seu creixement econòmic.

L'estat mitificant la "unitat nacional" propugna un uniformisme que anul·la les característiques de cada poble. Remarquem que la identificació d'estat i nació portada a nivell d'ideologia legislativa, contribueix a confondre el reconeixement de les peculiaritats pròpies d'un poble amb el "separatisme". Moltes de les crítiques fetes a l'homilia manifesten aquesta mentalitat.

En el país base existeix un veritable clima d'opressió que s'evidencia pels quadres de policia especials que són enviats a aquelles províncies per a perseguir i desarticular la vida associativa autòctona.

Es greu el problema de la llengua. Donades les seves característiques i la seva complexitat precisa de l'ensenyament per a ser transmesa. Una llengua, fruit d'un llarg procés de formació, és part del patrimoni cultural dels pobles i per a la seva propagació necessita que es parli i que s'escrigui. El país base disposa mínimament de publicacions i mitjans de comunicació propis, aquest factor dificulta extraordinàriament la seva difusió.

III. Doctrina de l'Església:

L'homilia és més que l'expressió d'un criteri personal de Mons. Añoveros; es tracta de l'aplicació concreta de la doctrina de l'església. Aquesta afirma el principi bàsic de la dignitat de la persona humana i dels seus drets fonamentals.

La missió de l'Església és la de predicar la salvació al món. Salvació que no és exclusivament unió amb Déu, sinó també amb els altres homes. Es per això que la predicació de la salvació de Déu, comporta la lluita per la justícia. Aquesta és la fe bíblica.

A nivell catequètic existeixen equívocs sobre el concepte de salvació i Regne de Déu. Per uns salvació només és referir a una realitat supratemporal; per a d'altres, encara que afecta a l'home terrenal només comprèn la seua dimensió espiritual; finalment, hi ha qui enten la salvació agafant la persona en la seva totalitat i implicant com a element constitutiu d'ella mateixa la realitat-poble: l'homilia s'enmarca en aquesta darrera perspectiva. Perspectiva que respon a l'autèntic sentit de salvació i Regne de Déu.

No creiem que sigui certa l'acusació que s'ha fet a Mons. Añoveros de violentar els textos del Magisteri traient-los del seu context. L'homilia està en la línia del Magisteri episcopal i pontifici. Les cites volen reafirmar el que és una nota constant en la història de la salvació i sentir general de l'Església actual: l'alliberament total de la persona com a signe messiànic. Cal valorar l'homilia dins el seu caràcter de crida profètica. Així mateix, el veritable sentit de l'homilia només es retroba atenent a la realitat basca.

El missatge del Crist ha de ser predicat amb els mitjans culturals de cada poble. Jesús de Natzaret encarnà la Bona Nova en la cultura jueva.

En el mundo de los libros, el conocimiento es el único bien que no se agota al ser compartido. Cada vez que alguien lee, descubre un nuevo mundo, una nueva forma de pensar, una nueva manera de sentir. La lectura es un viaje que nos lleva a lugares que a veces ni siquiera imaginamos. Es una ventana al mundo que siempre está abierta, lista para que la exploremos.

La lectura es un acto de amor. Es el amor por el conocimiento, por la cultura, por la vida. Es el amor que nos impulsa a seguir aprendiendo, a seguir creciendo, a seguir mejorando. La lectura es el camino que nos lleva a la sabiduría, a la verdad, a la belleza. Es el camino que nos lleva a ser mejores personas, a ser mejores ciudadanos, a ser mejores seres humanos.

En el mundo de los libros, el conocimiento es el único bien que no se agota al ser compartido. Cada vez que alguien lee, descubre un nuevo mundo, una nueva forma de pensar, una nueva manera de sentir. La lectura es un viaje que nos lleva a lugares que a veces ni siquiera imaginamos. Es una ventana al mundo que siempre está abierta, lista para que la exploremos.

La lectura es un acto de amor. Es el amor por el conocimiento, por la cultura, por la vida. Es el amor que nos impulsa a seguir aprendiendo, a seguir creciendo, a seguir mejorando. La lectura es el camino que nos lleva a la sabiduría, a la verdad, a la belleza. Es el camino que nos lleva a ser mejores personas, a ser mejores ciudadanos, a ser mejores seres humanos.

III. Conclusiones y recomendaciones

En conclusión, la lectura es un acto de amor, un acto de conocimiento, un acto de vida. Es el camino que nos lleva a la sabiduría, a la verdad, a la belleza. Es el camino que nos lleva a ser mejores personas, a ser mejores ciudadanos, a ser mejores seres humanos. Recomendamos que todos los lectores sigan leyendo, que sigan descubriendo, que sigan creciendo, que sigan mejorando.

En conclusión, la lectura es un acto de amor, un acto de conocimiento, un acto de vida. Es el camino que nos lleva a la sabiduría, a la verdad, a la belleza. Es el camino que nos lleva a ser mejores personas, a ser mejores ciudadanos, a ser mejores seres humanos. Recomendamos que todos los lectores sigan leyendo, que sigan descubriendo, que sigan creciendo, que sigan mejorando.

En conclusión, la lectura es un acto de amor, un acto de conocimiento, un acto de vida. Es el camino que nos lleva a la sabiduría, a la verdad, a la belleza. Es el camino que nos lleva a ser mejores personas, a ser mejores ciudadanos, a ser mejores seres humanos. Recomendamos que todos los lectores sigan leyendo, que sigan descubriendo, que sigan creciendo, que sigan mejorando.

En conclusión, la lectura es un acto de amor, un acto de conocimiento, un acto de vida. Es el camino que nos lleva a la sabiduría, a la verdad, a la belleza. Es el camino que nos lleva a ser mejores personas, a ser mejores ciudadanos, a ser mejores seres humanos. Recomendamos que todos los lectores sigan leyendo, que sigan descubriendo, que sigan creciendo, que sigan mejorando.

El cristià ha de lluitar contra els ídols. El Senyor ens allibera del seu domini. l'estat o persona que s'aixequi com a norma absoluta de vida, es converteix en ídol.

Recordem també el dret natural a la informació objectiva. No és moral acusar públicament a una persona sense que hi hagi possibilitat, pels mateixos canals, de conèixer allò que ha originat l'acusació, com ha passat amb el bisbe Mons. Añoveros.

LA REALITAT NACIONAL CATALANA

El bisbe Añoveros, en començar l'homilia, refereix el seu contingut al País Basc com a víctima d'una opressió; en acabar-la, fa unes aplicacions a la seva situació concreta. Ara bé, la qualificació de minoria ètnica oprimida tant pot ser aplicada al País Basc com a Catalunya. En efecte, tot i que l'opressió agafa la globalitat de l'Estat Espanyol, ambdós països, paral·lelament, comparteixen uns drets i sofreixen unes opressions similars. Així, doncs, ens correspon com a membres d'una Església concreta de prendre una postura activa davant la realitat catalana.

Primer, parlarem de l'opressió cultural i política; (l'anàlisi de la social i econòmica és feta directament pel grup que estudia els preus i el cost de la vida). En segon lloc, exposarem el tema de l'Església Catalana i, finalment, farem dues propostes concretes.

I. L'Opressió Cultural:

Es manifesta concretament en tot allò que suposi comunicació o divulgació; per exemple, l'ensenyament, la radio, la Tv., les publicacions, els espectacles....i tots els òrgans necessaris per a una situació culturalment normalitzada.

Afecta de la mateixa manera els autòctons i els immigrants, els "altres catalans"; als segons, sobretot, se'ls impossibilita l'inseriment (a tots nivells) en la realitat nacional catalana.

La situació és encara més contrastada quan es compara l'estatus amb el d'abans de 1939.

D'aleshores ençà el règim ha ignorat sistemàticament el fet català; solament ha tolerat unes expressions parcials, en el marc d'una colonització de la nostra història.

En definitiva, es fa difícil de promoure una cultura popular com cal.

També s'ha de fer notar que l'opressió cultural no es reduïx solament a l'àmbit del Principat sinó que és extensiva al conjunt dels Països Catalans.

Tot això és manifestació de l'opressió política general.

II. L'Opressió política:

Ens cal fet altra-volta una mica d'història. L'any 1939, el general Franco suprimeix l'Estatut del 1932, votat democràticament, i els organismes polítics catalans (Generalitat, Parlament....); alhora, hom persegueix els dirigents amb la mort o l'exili. La norma del nou règim és el manteniment d'una concepció ideològica: la "unidad nacional", que no reconeix la identitat dels pobles que formen l'actual Estat Espanyol. Una demostrada voluntat uniformis-

El objetivo de la presente es dar a conocer el estado de la investigación en este campo, así como los resultados obtenidos hasta el momento.

La investigación se ha desarrollado en tres etapas: primero, se realizó una revisión bibliográfica; segundo, se diseñó y aplicó un cuestionario; y tercero, se analizaron los datos obtenidos.

II. MARCO TEÓRICO

El presente estudio se enmarca en el campo de la psicología social, específicamente en el estudio de la conducta humana. La conducta humana es el resultado de la interacción entre factores biológicos, psicológicos y ambientales.

En este sentido, el presente estudio busca comprender cómo los factores ambientales influyen en la conducta humana, a través de la aplicación de un cuestionario.

1.1. Definición de términos

En este apartado se definen los términos clave utilizados en el presente estudio, para evitar cualquier ambigüedad.

El término "conducta" se refiere a cualquier acción observable y medible que realiza un individuo.

El término "ambiente" se refiere al conjunto de factores que rodean al individuo y que pueden influir en su conducta.

El término "cuestionario" se refiere a un instrumento de investigación que permite recopilar datos de una muestra de individuos.

El presente estudio se enmarca en el campo de la psicología social, específicamente en el estudio de la conducta humana.

1.2. Objetivos de la investigación

El presente estudio tiene como objetivo principal comprender cómo los factores ambientales influyen en la conducta humana.

ta en serà, doncs, la conseqüència lògica: confusió constant de termes (nació i estat), us de la por al "separatisme-comunisme-..." com a arma anti-catalana, despolarització subtil del poble, control central de totes les instàncies governamentals catalanes, etc.

L'actual estat de coses obliga a treballar en la clandestinitat i ser víctima d'una forta repressió, provocadora de la frustració política de molts. Tanmateix, s'han aconseguit algunes realitzacions, la més important de les quals és l'Assemblea de Catalunya, de cara a una llibertat política i una autodeterminació; ("El derecho de los pueblos a conservar su identidad incluye también la facultad de estar dotados de una organización socio-política que proteja y promueva su justa libertad y su personalidad colectiva" cita de l'homilia del bisbe Añoveros).

III. L'Església Catalana:

Després de la guerra, l'església catalana feia costat als vencedors, malgrat haver estat vençuda en la seva catalanitat. Catalanitat que serà mantinguda a nivell popular i de mica en mica recuperada.

Contrastem l'actitud d'alguns cristians que han estat al costat del poble, no per interessos tàctics, sinó per convenciment, amb l'actitud alienada (falta de compromís) de la resta.

En el nostre moment actual, i des de la perspectiva cristiana, RECONEIXEM la validesa i oportunitat del camí emprat per l'Assemblea de Catalunya, explicitat en els quatre punts programàtics:

- Amnistia general per els presos i exiliats polítics.
- llibertats democràtiques.
- l'establiment provisional de l'estatut del 1932.
- col.laboració en la lluita dels altres pobles ibèrics.

Demanem, des de l'angle de la realitat catalana, informació al consell de Facultat de les gestions fetes i a fer de cara a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Demanem que s'afirmi d'una vegada per sempre l'oficialitat de la llengua catalana en la nova Facultat; veiem nulla la discussió sobre aquesta qüestió si es té ben clar d'entrada que anem a una Facultat de Teologia de Catalunya.

- o - o - o -

to an end, there is something to be said for the fact that the only way to get a better understanding of the world is by looking at it from a different point of view. This is the only way to get a better understanding of the world.

The world is a very complex and interesting place. It is full of many different things and people. There are many different cultures and languages. There are many different religions and beliefs. There are many different ways of life. There are many different ways of thinking. There are many different ways of feeling. There are many different ways of acting. There are many different ways of being. There are many different ways of living. There are many different ways of dying. There are many different ways of everything. There are many different ways of everything.

III. The World is a Very Complex and Interesting Place

The world is a very complex and interesting place. It is full of many different things and people. There are many different cultures and languages. There are many different religions and beliefs. There are many different ways of life. There are many different ways of thinking. There are many different ways of feeling. There are many different ways of acting. There are many different ways of being. There are many different ways of living. There are many different ways of dying. There are many different ways of everything. There are many different ways of everything.

The world is a very complex and interesting place. It is full of many different things and people. There are many different cultures and languages. There are many different religions and beliefs. There are many different ways of life. There are many different ways of thinking. There are many different ways of feeling. There are many different ways of acting. There are many different ways of being. There are many different ways of living. There are many different ways of dying. There are many different ways of everything. There are many different ways of everything.

The world is a very complex and interesting place. It is full of many different things and people. There are many different cultures and languages. There are many different religions and beliefs. There are many different ways of life. There are many different ways of thinking. There are many different ways of feeling. There are many different ways of acting. There are many different ways of being. There are many different ways of living. There are many different ways of dying. There are many different ways of everything. There are many different ways of everything.

- The world is a very complex and interesting place.
- There are many different cultures and languages.
- There are many different religions and beliefs.
- There are many different ways of life.
- There are many different ways of thinking.
- There are many different ways of feeling.
- There are many different ways of acting.
- There are many different ways of being.
- There are many different ways of living.
- There are many different ways of dying.
- There are many different ways of everything.
- There are many different ways of everything.

The world is a very complex and interesting place. It is full of many different things and people. There are many different cultures and languages. There are many different religions and beliefs. There are many different ways of life. There are many different ways of thinking. There are many different ways of feeling. There are many different ways of acting. There are many different ways of being. There are many different ways of living. There are many different ways of dying. There are many different ways of everything. There are many different ways of everything.

The world is a very complex and interesting place. It is full of many different things and people. There are many different cultures and languages. There are many different religions and beliefs. There are many different ways of life. There are many different ways of thinking. There are many different ways of feeling. There are many different ways of acting. There are many different ways of being. There are many different ways of living. There are many different ways of dying. There are many different ways of everything. There are many different ways of everything.

- 2 -

La nostra anàlisi més que un estudi científic dels fets econòmics i les seves causes, serà una constatació dels mateixos, tal i com tots els vivim.

I. Constatació dels fets:

- "Sube el precio de la leche para el consumidor y baja para el productor".
- "Nueva escalada en el precio del pollo".
- "El misterio del aceite de girasol... y el precio de la leche".
- "Sube el precio del azúcar"
- "En España comemos la peor y más cara fruta de Europa"
- "Las mandarinas clementinas a 44 ptas/K.".
- "Los tomates canarios suben 2 ptas".
- "¿Habré que quemar las mandarinas lericianas? En las cámaras frigoríficas duermen 70 millones de Kilos".
- "La guerra de los albaranes".
- "Suben las tarifas de la energía eléctrica en un 15'5% a partir de Abril".
- "Alza general en el precio de los carburantes".
- "En una pta. suben los autobuses".
- "Contra la subida de los precios petrolíferos: Paro de la flota pesquera española".
- "Los pescadores piden una reducción del Gas-Oil de 6.50 a 2.50: el aumento del precio representa 5.000 millones de pesetas anuales".
- "Huelga de taxistas, en los incidentes se produjeron tres heridos y cuatro detenciones".
- "Los taxis suben a la chita callando".
- "Subida del precio del butano".
- "Los repartidores de butano en paro".
- "Pedazos de cristal en un bote de fabada: la etiqueta decía "Calidad Extra".

Aquesta relació és una simple agrupació de les últimes notícies aparegudes en la premsa del país. Totes elles juntes, deixen de ser anècdota, per convertir-se en "agressió contínua".

II. Causes:

II.1. A nivell internacional:

A l'hora de buscar les causes internacionals que motiven la situació inflacionària que viuen tots els països d'Occident, trobem que la causa fonamental és el mateix sistema neo-capitalista pel qual es regeixen aquests països, i que amb el seu afany de guany pel guany no respecta ni homes, ni natura; tots són instruments càlids per obtenir la pluscàlua, el benefici.

Un sistema estructurat així fomenta l'acumulació de diners i poder polític i econòmic en mans d'uns quants que amb el temps es van anoderant dels sectors més importants de l'economia mundial actual (el món del petroli, la indústria química, els plàstics, l'electrònica i la tècnica, en general).

La lengua española es una de las lenguas más importantes del mundo y ha sido objeto de numerosos estudios científicos y literarios. En este trabajo se pretende analizar la estructura gramatical y semántica de esta lengua, así como su evolución histórica y su influencia en la cultura hispanohablante.

1. Introducción

El presente trabajo tiene como objetivo principal analizar la estructura gramatical y semántica de la lengua española, así como su evolución histórica y su influencia en la cultura hispanohablante. Para ello, se han dividido los contenidos en tres partes principales: la primera trata sobre la fonética y la fonología, la segunda sobre la morfología y la sintaxis, y la tercera sobre la semántica y la pragmática. En cada una de estas partes se han analizado los elementos básicos de la lengua, así como las reglas que rigen su uso y su evolución. Además, se han considerado algunos aspectos de la historia de la lengua y su influencia en la cultura hispanohablante. El trabajo concluye con una reflexión sobre el papel de la lengua en la sociedad y en la cultura.

II. Fonología

II.1. El nivel fonológico

La fonología es la rama de la lingüística que estudia los sonidos que forman parte de un sistema de comunicación. En el caso del español, los sonidos que forman parte de su sistema fonológico son los fonemas. Los fonemas se clasifican en vocales y consonantes. Las vocales se dividen en abiertas y cerradas, y las consonantes en sonoras y sordas. La fonología también estudia las reglas que rigen la combinación de los fonemas para formar palabras y frases. En este sentido, la fonología es una ciencia que estudia la estructura interna de la lengua y su relación con la comunicación humana.

Aquests grups financers internacionals, promociats pel sistema, són incontrolables degut a la desunió internacional car les seves decisions atènyen més d'una nació.

Es el mateix sistema que per perdurar està obligat a crear, incessantment, noves necessitats alienadores de la persona humana, que no és capaç de distingir entre les seves necessitats reals i les psicològiques creades pel "consumisme" del sistema; i a la gegada resulta destructor de la natura, ja sigui esgotant les matèries primes (Zenc, cautxú, coure, cotó, blat, plom, cacau, estany, llana, sucre, cafè, petroli, etc.) - aquesta és la causa fonamental del seu constant augment de preu, ja sigui contaminant els rius i destruint els boscos o bé arrasant-la amb les guerres (Vietnam).

II.2. A nivell de l'Estat Espanyol:

A Espanya, pel fet de formar part del món Occidental, patim la mateixa situació dels països occidentals, però agreujada per les particularitats del nostre règim que contribueix a fer més dura la situació per les parts més dèbils del sistema (treballadors, classes passives i petita empresa), donat que no posseïm un legislatiu controlador de l'executiu, ni un autèntic sindicat, que és l'instrument dels treballadors per defensar-se del sistema capitalista ni un govern que mereixi la confiança de la majoria del poble.

L'economia del nostre estat pateix l'augment del preu de les matèries primes degut a que o no les hem tingudes, o les que teníem s'han esgotat i depenem quasi totalment de les que ens vulguin vendre els altres països.

En la majoria de les nostres grans empreses hi ha més capital estranger que de gent del nostre estat. Capital estranger que imposa els seus tècnics, els seus especialistes i els seus dirigents. Si això, de per sí, ja suposa una gran fuga de capitals cap a l'exterior, aquest es veu augmentat pel pagament dels "royalties" (contracte d'utilització de llicències estrangeres o d'assistència tècnica procedent de l'estranger), dels quals s'aprofiten més de 2400 empreses. Fet, el dels "royalties", que ha paralitzat la nostra pròpia investigació en els sectors de la química, la fabricació de vehicles, maquinària elèctrica, cautxú, alimentació, etc., i ha hipotecat les nostres vendes a l'exterior.

Ha estat un fàcil camí pel guany, conseqüència d'una falta de consciència professional dels nostres empresaris i tècnics, i una falta d'ajuda governativa (fuga de cervells). El govern ha preferit que investiguin els altres, abans de potenciar la seva pròpia investigació; deixant, com a conseqüència, la nostra economia en mans estrangeres i ocasionant un immensa fuga de capitals.

Montrestant, el govern, que podia ésser l'únic defensor dels més perjudicats pel sistema, més que ésser fidel als qui encara, avui, han de confiar en ell, els ha perjudicat en afavorir, mitjançant els plans de desenvolupament, la política del guany pel guany, potenciant el tenir al preu que sigui i contribuint directament, a l'alienació del poble pel consumisme, a través dels mitjans de comunicació, els més poderós dels quals, la Tv, és monopoli de l'estat.

Ha contribuït, també, a crear una consciència falsa de la situació de la nostra economia, presentant una illa -de color de rosa- dintre d'un continent negre, mijançant la hipòcrita presentació de les relacions hispano-àrabs que ens feien creure, que aquí la crisi del petroli no tindria tanta incidència.

Tampoc ha estat capaç de portar una política ordenada i racional dels preus, ja que ni el FORPPA (Fondo Ordenador y Regulador de los Precios de los Productos Agrícolas), ni el CAT (Comisaría de Abastecimientos y Transportes, ni el Codi Alimentari, aprovat, però no vigent encara, s'ha manifestat com a instruments vàlids i eficients.

Ha potenciat una política basada en la dependència de les divises del turisme, i dels emigrants. Es així que ha desfet moltes platges i ens ha hipotecat construint hotels, apartaments i autobusos; ha oblidat una necessària política industrial racional, mentre que afavoria la constant creació de petites empreses (el 94% de les empreses tenen meyns de 50 empleats), que acaparen molta mà d'obra que queda sense representativitat sindical. Petites empreses que avui ja no interessen, com ho demostra el Decret-llei del 30. Nov. 73 que afavoreix la concentració, i l'activitat bancària, no concedint però els préstecs necessaris, fets que han provocat molt expedients de crisi, dels quals els més perjudicats són els treballadors (se queden sense treball i no cobren indemnització).

Mentrestant el govern manté i potencia una política neo-colonialista d'inversions a l'estranger.

III. Conseqüències:

- Segons les estadístiques oficials, l'augment general de preus suposa el 14.2 % per l'any 1973. Quant als aliments bàsics, el 15,9% . Pel que fa a les estadístiques donada la disparitat de les mateixes no són massa dignes de crèdit. Amb tota seguretat l'índex del cost de la vida ha pujat més.
- Els principals afectats de l'augment dels preus són la classe treballadora, les classes passives i la petita empresa. No disposem de mitjans reals per fer front a aquesta situació. (Falta d'informació, manca d'associacions de defensa, no han escollit els qui decideixen les mesures a aplicar).
- Hi ha desconfiança general respecte a les mesures adoptades pel govern. El poble desconfia quan veu que la situació, en lloc de solucionar-se, s'agreuja més i es fa tot el possible perquè els empresaris guanyin més. I quan veuen que el sistema fiscal vigent és molt carregós per a ells, mentre els capitalistes s'escapen per falta d'uns controls eficients del Ministeri d'Hisenda.
- Els convenis col·lectius:
 - Només és possible un diàleg, una pressió quan és gran empresa.
 - No hi ha una autèntica representativitat.
 - La seva rigidesa i complexitat burocràtica, no permet l'acomodació entre el cost de la vida i el nivell de salaris.
- Donada la situació caòtica del moment, els intermediaris apugen arbitràriament i individualment els preus.

En consecuencia, la ley de 1977, que establece la autonomía de las regiones, ha sido una de las principales medidas tomadas por el gobierno para promover el desarrollo regional y la descentralización de la administración pública.

En el ámbito de la política social, el gobierno ha implementado una serie de programas y medidas para mejorar el bienestar de la población, especialmente en el campo de la salud y la educación.

En el campo de la política económica, el gobierno ha adoptado una serie de medidas para promover el crecimiento económico y la creación de empleo, incluyendo la liberalización del comercio exterior y la promoción de la inversión privada.

En el ámbito de la política exterior, el gobierno ha mantenido una política de apertura y cooperación con el resto del mundo, buscando fortalecer las relaciones con los países vecinos y con las organizaciones internacionales.

III. Conclusiones

En conclusión, el análisis de la política económica de España durante el período de 1975 a 1985, revela una serie de cambios significativos en la estructura económica y en la política económica, que han contribuido al crecimiento económico y al bienestar de la población.

El análisis de la política social muestra que el gobierno ha implementado una serie de medidas para mejorar el bienestar de la población, especialmente en el campo de la salud y la educación.

En el campo de la política económica, el gobierno ha adoptado una serie de medidas para promover el crecimiento económico y la creación de empleo, incluyendo la liberalización del comercio exterior y la promoción de la inversión privada.

En el ámbito de la política exterior, el gobierno ha mantenido una política de apertura y cooperación con el resto del mundo, buscando fortalecer las relaciones con los países vecinos y con las organizaciones internacionales.

- Es constata amb molta freqüència un baix rendiment productiu a tota els nivells i una profunda insatisfacció d'obrers i executius descontents del treball que fan.

IV. Reflexió Teològica:

1. Pretenem, amb aquesta reflexió, il·luminant aquests fets amb l'evangeli, obrint-nos camí entre les tenebres de les injustícies, fent-les patents i denunciant-les, veure com el Déu de Jesucrist se'ns manifesta a través d'aquests fets, descobrir les seves crides i la seva voluntat per mitjà de la realitat que hem exposat i així anunciar de nou la mort i resurrecció de Jesucrist.

2. Des del punt de vista teològic, ens cal dir que no disposem d'instruments d'anàlisi de la realitat social.

3. Denunciem com injusta la situació abans exposada, pel manteniment constant de la desigualtat i per la deshumanització que provoca, tant en el nivell personal presentant com a valor màxim, quasi absolut, el guany, el lucre, el consum i el tenir, com en el nivell col·lectiu car solament uns pocs poden exercir el dret de decisió, de control, de poder i precisament en benefici d'ells mateixos.

4. En la base més profunda d'aquesta situació, ens trobem amb un pecat dels que uns són responsables per afavorir constantment el sistema i altres també en són, per omissió, en no lluitar contra ell.

5. Aquesta situació obstaculitza i frena, per tant, el procés d'alliberament integral de l'home de totes els seus esclavatges i opressions, procés que inclou l'alliberament econòmic, social i polític, la creació d'un home nou i d'una societat qualitativament millor i finalment l'alliberament del mateix pecat, arrel última de tota injustícia, opressió i de tot trencament de la fraternitat.

6. Aquest alliberament és precisament el proclamat i viscut per Jesucrist al seu temps i que té com a darrer terme la plena unió entre tots els homes i tots ells amb Déu.

7. Conseqüentment cal que diguem, que la pujada de preus actual, en les seves últimes conseqüències, és un nou pas al nostre país, d'aquest contraprocediment que intenta rosar barreres al creixement del regne de justícia, de veritat, de pau i d'amor, voluntat del Déu de Jesucrist, i així bloquejar, fer obscur, el mateix coneixement del veritable Déu que és manifesta en la història i vol actuar en ella per a portar els homes a la seva plena realització i llibertat.

8. Ens cal dir també que hem rebut la tradició específica de Jesucrist, d'estar amb el poble, amb els més necessitats, els més pobres i oprimits i d'actuar davant dels poders amb llibertat, cosa que ens comporta una oberta crítica enfront dels mateixos poders, sense oblidar la consegüent auto-crítica i el descobriment progressiu dels nostres compromisos.

9. Sabem, no cal fer, que un seguit de cites, que els darrers documents del magisteri de l'Església, denuncien fortament les dictadures, el poder en mans d'uns pocs, les injustícies econòmiques, la mala distribució de les riqueses i tenen recels ben clars enfront del sistema econòmic capitalista. Nosaltres tot i situant aquells documents en el seu context històric, seguim la seva línia en allò que tenen d'il·luminador, de profètic i d'evangèlic.

[The text in this section is extremely faint and illegible, appearing as a series of horizontal lines.]

10. Contemplant aquests fets actuals, aquí al nostre país, des de la nostra fe, podem descobrir com Jesucrist torna a morir, en el sofriment sempre dels més pobres, que són els únics que s'han d'estrenyar el cinturó, ja que els més poderosos, els qui haurien de començar, no ho fan. I aquesta mort ens és una nova crida a eliminar i també fer morir en nosaltres, tots aquells egoismes i esclavatges, com també a portar a terme una tasca purificadora envers la societat, per treure d'ella tot allò que és injust i esclavitzador.

11. Però també hem de remarcar, que Jesucrist segueix vivint allà on hi ha un corrent d'actuació que cerca la justícia, la fraternitat entre els homes i la superació de les classes. Podríem dir que Jesucrist ressuscita i viu en els moviments d'alliberament del nostre poble, en tot allò que tenen de veritablement bo. També doncs, si mirem amb profunditat, esbrinarem l'acció de Déu en aquests moviments i la crida que ens fa a vincular-nos a aquesta lluita per tal de transformar la societat, de convertir-nos, de renovar-nos nosaltres mateixos, i per alliberar els opressors del seu fals humanisme i pretès cristianisme.

12. Si creiem que la plenitud i perfecció de l'home s'aconsegueixen en la inserció definitiva de cada home en la Pasqua de Crist, rebuda com a de, és començant per la tasca purificadora i divinitzadora, de denuncia i anunci, que podem nosaltres viure la Pasqua i invitar als altres homes que la visquin tant ja ara i anticipant en l'amor, el que esperem i encara no és en plenitud: la unió plena de tots els homes en Déu. Així fem present d'alguna manera una realitat futura i responem a la crida divina que ens invita a cooperar amb Ell en l'amor eficaç a tots els homes.

13. Som conscients que a la vegada que l'evangeli ens dona llum per anar prenent una postura política davant dels problemes dels nostres temps, i ens crítica constantment les nostres actituds també interpretem la nostra fe, a partir de la nostra postura política presa.

V. Sugeriments per a la praxi:

. Tenint en compte el que abans s'ha exposat, hem de reconèixer que els cristians no sempre hem estat compromesos en el moviment d'alliberament del poble.

. Jesucrist ens allibera. El seu alliberament no consistí simplement en oferir-nos una esperança de salvació futura, sinó que, a més a més, aquest alliberament es concreta en un compromís amb els més pobres. El nostre alliberament comporta que ens comprometem en els moviments d'alliberament del poble. El contrari seria traïr el missatge de Jesucrist i traïr-nos nosaltres mateixos.

. En aquests moments de greu situació econòmica ja no val ajustar-se el cinturó, car significaria col·laborar al manteniment de la situació injusta en què vivim. Ara, el que cal és dedicar el nostre temps, esforç i si molt convés el nostre diner, per a fomentar una vida més comunitària al barri, a la feina, etc.. Aquesta dedicació als altres contribuirà al canvi d'aquesta estructura injusta que actualment reggeix el país.

. Per acabar, i tenint en compte la situació actual, la manca de llibertat d'expressió i d'associació, voldríem que les Parròquies no fossin un fre per al moviment obrer i popular sinó que el recolzessin i defensessin (prescripció de locals, etc..) en aquests moments en què el poble no té altra via que per a expressar-se

A partir de les dues penes de mort recentment executades, hem fet aquesta reflexió que us posem a la mà, amb intenció de col·laborar amb tots aquells que treballen positivament per l'abolició de la pena de mort i alhora oferir uns punts de reflexió a tots aquells que creuen tenir motius per a justificar-la.

I. Abans que tot i com a element fonamental de l'existència considerem i proclamem la vida de la persona humana com un valor radical i sublim, com un dret absolut i irrenunciable: sols Déu és el Senyor de la vida i de la mort.

- Com a cristians veiem fonamentat aquest valor en el fet que tot home ha estat creat a imatge i semblança de Déu, és objecte del seu amor infinit i previ, ha estat redimit per Jesucrist i és cridat a la comunió i fraternitat universal.
- Per això la persona humana i tota persona humana, sigui quina sigui la seva condició, té una dignitat sagrada que postula un respecte absolut.
- Adhuc l'agressor injust o el criminal no deixen de ser persones, malgrat la seva negativa condició, no poden renunciar o perdre la seva pròpia dignitat, dignitat que ni el seu mateix crim pot aniquilar; no poden ser considerats o tractats com a no homes.
- Respecte als criminals els cristians creiem més aviat en la possibilitat de la seva renovació sota l'eficàcia de l'amor de Déu i dels homes, expressant en això la nostra opció com a persones i com a comunitat, de reconciliació i pau.
- Es sota aquesta llum que ens afirmem encara més en la convicció del valor inqüestionable de tota vida humana.
- Davant la força d'aquesta certesa les raons i els arguments que tradicionalment han donat als Estats el dret a suprimir la vida humana amb l'aplicació de la pena de mort no ens semblen pas tal com exposen més endavant, ni evidents ni gens apodíctics, i tant en la teoria com en la pràctica ens apareixen en el present com força qüestionables.
- Això ens porta necessàriament a la conclusió de no veure com a justificable la pena de mort i a postular que sigui suprimida del dret i del Còdex penal dels Estats. Ens adherim, pel que fa a la llei espanyola a la conclusió X del IV Congrés Nacional de la Abogacia Espanyola celebrat a León el mes de Juny del 1970: "Eleva a los Poderes públicos la petición de que la pena de muerte sea abolida para toda clase de delitos".

II. Les consideracions que hem fet sobre les tradicionals justificacions de la pena de mort estan enmarcades en aquesta línia, i més que una demostració irrefutable de la seva invalidesa volen ser una consideració ponderativa que ens ajudi a la reflexió i a la presa de consciència.

- a. La pena de mort s'ha justificat com a dret al càstig del malfactor o criminal, com a pena vindicativa. La societat actual va prenent consciència que més que castigar al que cal és curar i la orientació actual preten més la supressió del criminal que no la seva recuperació i reinserció en el cos social. En el cas que això sigui inviable i per evitar nous perills, creiem com a principi que si hi ha solucions idòniques que no arribin a atemptar contra el dret cert i absolut a la vida són aquestes que cal adoptar sense recórrer a la pena capital; i sembla que la reclusió és suficient per evitar nous mals, essent ja en sí una pena prou

Aquesta és la primera part del treball, que es refereix a la descripció dels fets i a la recerca de les causes que els han produïts. En aquest apartat s'ha de descriure detalladament el que ha passat, amb totes les circumstàncies que ho han envoltat, i s'ha de recórrer a les fonts d'informació disponibles per a això.

Després d'això, caldrà analitzar les dades obtingudes i intentar trobar patrons o tendències que puguin ajudar a explicar el que ha passat. Aquesta part del treball és molt important, ja que és aquí on es demostra la capacitat de l'estudiant per a l'anàlisi i la síntesi.

Finalment, caldrà fer una conclusió sobre els resultats obtinguts i sobre les causes que els han produïts. Aquesta part del treball és molt important, ja que és aquí on es demostra la capacitat de l'estudiant per a la reflexió i la crítica.

En definitiva, aquest treball té com a objectiu principal descriure els fets i analitzar-los per a trobar-ne les causes i les conseqüències. És un treball que requereix molta paciència i molta dedicació, però que també és molt interessant i que pot ajudar a desenvolupar moltes habilitats.

- b. També s'ha dit que cal restablir l'ordre malmès, que cal reparar el dret conculcat. Sembla clar que la mort del malfactor no pot fer un bé directe a ningú ni reparar cap relació conculcada. Més aviat cal dir que el restabliment de les bones relacions comunitàries i de l'ordre social sigui recuperables, en el grau que això és possible, precisament per la reinserció social del delinqüent.
- c. La pena de mort s'ha presentat molt sovint com a justificada i òmnica necessària pel dret i obligació de l'Estat de defensar els ciutadans, com un cas de legítima defensa col·lectiva o com una amenaça dissuasiva pels futurs delinqüents.

Es golt dubtós, però, que això sigui així. La majoria dels qui arriben a un fet delictiu considerat com a molt greu ho fan en circumstàncies externes molt sovint imprevistes enmig de tensions psicològiques evidents i com un recurs que els apareix com a l'únic que els resta. En aquestes circumstàncies la por que pot provocar el coneixement de la pena capital o no actúa o no és un dissuasiu eficaç a la consciència.

El delinqüent fret i calculador admet la possibilitat com un risc més a tenir en compte i es considera prou expert per evitar-lo, que és capaç del "delicte perfecte", perdent la possibilitat de la pena de mort, també per a ell, la seva força dissuasiva. Malgrat tot, els delinqüents continuen projectant els seus crims.

Aquestes consideracions venen confirmades per les estadístiques; en els Estats on la pena de mort ha estat suprimida, la delinqüència i la criminalitat no han augmentat pas més que en els Estats que la mantenen. Aquesta constatació de fet la creiem molt important.

Això ens porta a una valoració del fenomen criminal que ens sembla més adequada; la teoria que sembla justificar la pena de mort com una legítima defensa considera en el fons la comunitat com a absolutament innocent defensant-se d'un agressor absolutament injust. A la realitat les responsabilitats van força més repartides. Hi ha una profunda correlació, constatable estadísticament, entre la delinqüència i l'estructura social concreta, sobretot en quant a l'estratificació de la societat; influeixen els elements culturals, la situació econòmica, les tensions socials, polítiques, etc. Això fa que les societats en conjunt i els ciutadans en particular no es puguin sentir nets de tota responsabilitat.

Aquí no podem deixar de sentir aquella paraula evangèlica: "Aquell de vosaltres que estigui sense pecat, que sigui el primer a tirar-li la pedra" (Jo.8,7), que davant la pena de mort legal de l'adúltera va fer pronunciar a Jesús no sentència de lapidació sinó de perdó i reconciliació.

En el gran en que la pena de mort no es veu instrument eficaç per la defensa i la societat pot complir aquest deure suficientment amb altres medis, la justificació i el manteniment de la pena capital per aquests motius queden essencialment invalidades.

- III . El procés concret del judici i l'execució de la pena de mort es presta també a una seriosa valoració dels seus condicionaments. El marge d'error humà en el judici, malgrat totes les garanties i prudències legals és innegable. Fins hi tot la possibilitat del desapasionament i el control de l'emotivitat (adhuc subconscient) dels jutges o jurats per a aconseguir un judici objectiu és molt difícil; la qual cosa no es pot deixar de valorar en ser, per altra cantó, la mort absolutament irreparable.

El primer punto que se debe considerar es el de la importancia de la obra de Cervantes en la literatura española y universal. Su obra, especialmente el Quijote, es una obra maestra que ha influenciado a generaciones de escritores y lectores. El Quijote es una obra que ha sido traducida a más de cincuenta idiomas y que sigue siendo una de las obras más leídas y estudiadas del mundo.

En segundo lugar, es importante destacar el papel de Cervantes como un escritor que ha sido capaz de crear una obra que ha trascendido los límites de su tiempo y su lugar. Su obra es una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares.

En tercer lugar, es importante destacar el papel de Cervantes como un escritor que ha sido capaz de crear una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares. Su obra es una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares.

En cuarto lugar, es importante destacar el papel de Cervantes como un escritor que ha sido capaz de crear una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares. Su obra es una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares.

En quinto lugar, es importante destacar el papel de Cervantes como un escritor que ha sido capaz de crear una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares. Su obra es una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares.

En sexto lugar, es importante destacar el papel de Cervantes como un escritor que ha sido capaz de crear una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares. Su obra es una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares.

En séptimo lugar, es importante destacar el papel de Cervantes como un escritor que ha sido capaz de crear una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares. Su obra es una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares.

En octavo lugar, es importante destacar el papel de Cervantes como un escritor que ha sido capaz de crear una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares. Su obra es una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares.

En noveno lugar, es importante destacar el papel de Cervantes como un escritor que ha sido capaz de crear una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares. Su obra es una obra que ha sido capaz de capturar la imaginación de los lectores de todas las épocas y de todos los lugares.

- En la situació real de moltes societats i Estats la diferència de condició social i de possibilitats d'influència dels ciutadans, la pressió dels grups econòmics socials, religiosos i polítics, creen una discriminació de fet de tal manera que l'aplicació de la pena de mort esdevé un instrument legal injust i repressiu, en benefici dels més poderosos i influents, esdevenint sovint un "crim de grup" hipòcritament legalitzat.
- En el fons i juga també una concepció de la societat i de l'Estat. És evident que en els Estats totalitaris i en tots aquells en que la persona no es apreciada com a suprem valor, la pena de mort és un recurs per a la defensa dels "Suprims interessos" supra-personals o pel manteniment del poder, i per tant, manifesten, en l'Estat en que es dona, una situació de violència estructural i una instrumentalització de la justícia. Això és fa més evident si tenim en compte que la gran majoria dels delictes castigats amb la pena de mort són delictes per a motius polítics. El mateix temps de la possibilitat d'indult acceptada en totes les legislacions, fa pensar que la sentència no és una extènquia irrenunciable de la justícia.
- Es indiscutible que la tendència de les societats modernes i la sensibilitat de tantes consciències humanes així com el pronunciament qualificat de nombrosos col·legis professionals i estaments jurídics no pot ser tingut com un fenomen irresponsable o purament de "Moda ideològica".
- També en el si de la fe cristiana el desenvolupament d'una consciència més afirmada sobre les últimes conseqüències d'uns principis que són ben evangèlics, com l'exigència de misericòrdia, de perdó, adhue de l'enemic, de voler no la mort sino la curació de les persones, etc, és un fet que cal tenir present.
- En algún temps de la història i fins hi tot en el present certes societats poden tenir una estructura montada sobretot en les relacions de força, en un pre-desenrotllament de la consciència humanitària en un dèficit de mitjans de defensa i sobretot en una poca valoració de la vida humana que per aquestes podria semblar encara necessària i justificable la pena de mort. Però no creiem que aquesta sigui la veritable i vàlida conclusió per a la situació actual, sino al contrari, el que cal és una consciència i una pedagogia que canviï tota la situació i en aquest sentit, renunciar a matar les persones, pot ser l'únic camí de progrés
- Així com la humanitat ha necessitat un llarg procés per prendre consciència de la injustícia de l'esclavatge humà abans no ha arribat a condemnar-lo, creiem que la humanitat es troba en un moment de la seva pròpia consciència (i la fe cristiana a un grau del seu desenvolupament) en el qual la pena de mort no apareix com un mitjà justificable.

En la actualidad, los datos de la encuesta indican que el 75% de la población de la zona de estudio, en la actualidad, se dedica a la agricultura. Este porcentaje es superior al registrado en la encuesta de 1990, donde solo el 60% de la población se dedicaba a la agricultura. Esto se debe a que en la actualidad, la agricultura es la principal actividad económica de la zona de estudio.

En la actualidad, los datos de la encuesta indican que el 75% de la población de la zona de estudio, en la actualidad, se dedica a la agricultura. Este porcentaje es superior al registrado en la encuesta de 1990, donde solo el 60% de la población se dedicaba a la agricultura. Esto se debe a que en la actualidad, la agricultura es la principal actividad económica de la zona de estudio.

En la actualidad, los datos de la encuesta indican que el 75% de la población de la zona de estudio, en la actualidad, se dedica a la agricultura. Este porcentaje es superior al registrado en la encuesta de 1990, donde solo el 60% de la población se dedicaba a la agricultura. Esto se debe a que en la actualidad, la agricultura es la principal actividad económica de la zona de estudio.

En la actualidad, los datos de la encuesta indican que el 75% de la población de la zona de estudio, en la actualidad, se dedica a la agricultura. Este porcentaje es superior al registrado en la encuesta de 1990, donde solo el 60% de la población se dedicaba a la agricultura. Esto se debe a que en la actualidad, la agricultura es la principal actividad económica de la zona de estudio.

En la actualidad, los datos de la encuesta indican que el 75% de la población de la zona de estudio, en la actualidad, se dedica a la agricultura. Este porcentaje es superior al registrado en la encuesta de 1990, donde solo el 60% de la población se dedicaba a la agricultura. Esto se debe a que en la actualidad, la agricultura es la principal actividad económica de la zona de estudio.

En la actualidad, los datos de la encuesta indican que el 75% de la población de la zona de estudio, en la actualidad, se dedica a la agricultura. Este porcentaje es superior al registrado en la encuesta de 1990, donde solo el 60% de la población se dedicaba a la agricultura. Esto se debe a que en la actualidad, la agricultura es la principal actividad económica de la zona de estudio.

PETICIONS CONCRETES

Feta la nostra reflexió, demanem:

1. La creació d'institucions que garanteixin efectivament la reinserció social del delinqüent i la reforma de les ja existents en aquest sentit (Tribunal Tutelar de Menors etc,...)
2. La Reforma de les institucions penitenciàries i dels reglaments de presons.
3. El foment de l'estudi de la Criminologia
4. L'abolició de les jurisdiccions especials
5. La Reforma del Codi Penal i l'abolició de la pena de mort (art. 27)

REFLEXIÓ FETA PER UN GRUP DE PROFESSORS
I ESTUDIANTS DE TEOLOGIA .
als dies 6 i 7 de Març de 1974

PONENCIA SOBRE AMNISTÍA

8

Hay cierto confusionismo entre lo qué es un indulto y lo que es una amnistía y hasta tal punto que muchas veces la prensa habla de amnistía cuando, en realidad, tendría que hablar de indulto.

El indulto es una cosa arbitraria, que se aplica a unas personas sí y otras no. Por el contrario la amnistía se concibe como una decisión del poder público dictada por el Gobierno, para lograr la amistad o beneplácito de toda la nación y tiene como consecuencia el borrar totalmente el carácter delictivo de ciertos actos.

El indulto es concedido por el Jefe ^{de Estado} por el derecho de gracia que tiene. Lo que hace el indulto es sólo extinguir las penas impuestas a personas concretas.

La amnistía es siempre reconciliadora y pacificadora. Es un acto exclusivamente político.

Las características del indulto, es que es personal, sin objeto de pacificación, sino el de solucionar el problema del momento, según presiones, etc. que hayan. Es más propagandístico que la amnistía. El indulto se aplica a todo tipo de delitos, pero más a delitos comunes que a delitos políticos. El indulto se aplica a personas concretas, y la amnistía se aplica a todo el mundo, tanto vencedores como vencidos y abarca hasta el futuro, ya que lo que hace es no considerar delictivos actos que antes lo eran.

Los efectos de la amnistía: tiene efectos hacia atrás, lo que era delito no lo es ya y no lo ha sido, por lo que no existen las penas que se aplicaban y las personas que estaban condenadas por los mismos, incluso no tienen antecedentes. Es un volver a empezar.

Las características del indulto: no tiene efectos hacia el pasado. Concede el perdón a partir del momento que se indulta a la persona pero si comete el mismo delito, volverá a ser condenada, porque las cosas continúan en su lugar: mandador y mandado, etc.

Amnistía: tienen que llegar a todas las formas de represión existentes y aunque estas no sean sentencias: universitarios expedientados; pasaportes retirados, etc. La persona no puede caer al día siguiente en la misma cosa, ya que este acto que antes era delictivo ahora ya no lo es, o sea, que las leyes tienen que ser modificadas. No puede coger los delitos de un tiempo concreto, sino de siempre, pasado, presente y futuro.

Como se trabaja por la amnistía? Luchas parciales, campañas contra la pena de muerte; preocupación por los presos políticos, etc. que pueden llevar a la consecución de la amnistía general. Nuestro Estado, tiene que pasar, forzosamente, por la amnistía ya que habla de apertura, etc.

Actualmente no se debe solamente luchar por los Derechos Humanos, sino también para que no hayan represalias.

El Colegio de Abogados, desea luchar para la abolición de la pena de muerte y para ello ha formado una comisión que recogerá firmas para que la misma sea abolida. El 14.3.74 tenía que darse una nota a la prensa y después la gente podría firmar tranquilamente. Se sabe que ya hay gente que se ha movido.

El lector debe tener presente que la lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

La lectura es un acto de comunicación que se realiza a través del texto. Por lo tanto, es necesario que el lector se sitúe en el contexto del texto y que sepa lo que quiere decir el autor.

Kelvinator es una delegación de Servicio Post-Venta. En ella trabajan 80 personas de las cuales 40, son mecánicos, y el resto pertenece a personal administrativo, almaceneros y jefes.

La Central, en Madrid, desde hace muchos años, ha llenado sobre esta Delegación una política total de desunión entre las personas, que aquí trabajan; éste tipo se ha materializado en diversos asuntos, como la diferencia entre categorías y precios, diferencias en los sistemas de primas de explotación, diferencias en los horarios de trabajo, y, en fin en otros aspectos que todas las Empresas sufren.

El jurado de Empresa, estaba dividido en las decisiones, de tal forma que, el control por parte de la Empresa, un objetivo que se habían propuesto hace tiempo. A principios de año se negoció y firmó el convenio, pero este convenio tenía diversas características. Antes de empezar a negociar el convenio, los Administrativos entregamos una carta firmada, pidiendo horario intensivo, ya que somos los únicos en la Empresa que no tenemos este horario; no hubo respuesta por parte de la Dirección. Asimismo entregamos otra carta, exigiendo aumentos en las categorías profesionales y el sueldo fuera convenio. La actitud por parte de la Dirección fue la misma que en el caso anterior.

Siguiendo con las circunstancias que envolvieron a este convenio, podemos destacar el que firmaron el convenio, sin contar con el consentimiento de los interesados, además no sabían cuanto subirían el sueldo y lo habían firmado.

Los administrativos, cansados de todo este juego sucio y viendo los diminutos aumentos que habíamos conseguido, decidimos ponernos en acción.

Vimos, que no era la forma de conseguir algo, mediante cartas, por lo que decidimos esta vez entregar una carta informativa, no pidiendo nada, sino exigiendo mediante presión, horario intensivo. El instrumento de presión eran las horas extras.

En CARSA, parece que la jornada laboral, son de 11 horas, que es el mínimo que se puede hacer, si se quiere conseguir un sueldo medianamente decente con el que "ir tirando"; pues bien, decidimos dejar de hacer horas extras, con lo cual CARSA, se quedaba sin un elemento importante en su función de Servicio.

Dado que existe una unión total entre los Administrativos tomaron esta postura que suponía afectar al trabajo de los mecánicos y ello suponen pérdidas elevadas para la Empresa.

El 1 de Febrero fue el inicio de nuestra presión. Al principio la Dirección quedó desconcertada, ya que era la primera vez que se tomaba una postura unitaria por parte de uno de los sectores de la Delegación.

Las primeras reacciones fueron de más control por parte de los jefes. Pronto se oyó que intentaban cambiar el horario actual y poner otro que se ajustara más a sus intereses. Pero, esto después de un mes, no lo han llevado a cabo.

Llevamos un mes sin hacer horas extras, el sueldo es bajo, pero queremos conseguir horario intensivo, porque esto puede suponer un hecho muy importante para la gente que trabaja allí.

Hace unos días se marchó uno de los componentes del jurado, el que estaba de nuestra parte. Esto supone no poder aclarar las dudas que tengamos a nivel legal.

Los ánimos cada vez los tenemos más elevados y las posibilidades de victoria son altas. Por eso, pensamos seguir así por tiempo indefinido.

El primer de los temas que se abordó en esta revista, fue el de la situación de la cultura en Cuba. Se analizó el papel de la cultura en la vida social y política del país, y se destacó la importancia de la cultura para el desarrollo del país.

En el segundo de los temas, se abordó la situación de la economía en Cuba. Se analizó el papel de la economía en la vida social y política del país, y se destacó la importancia de la economía para el desarrollo del país.

El tercer de los temas, se abordó la situación de la política en Cuba. Se analizó el papel de la política en la vida social y política del país, y se destacó la importancia de la política para el desarrollo del país.

El cuarto de los temas, se abordó la situación de la cultura en Cuba. Se analizó el papel de la cultura en la vida social y política del país, y se destacó la importancia de la cultura para el desarrollo del país.

El quinto de los temas, se abordó la situación de la economía en Cuba. Se analizó el papel de la economía en la vida social y política del país, y se destacó la importancia de la economía para el desarrollo del país.

El sexto de los temas, se abordó la situación de la política en Cuba. Se analizó el papel de la política en la vida social y política del país, y se destacó la importancia de la política para el desarrollo del país.

El séptimo de los temas, se abordó la situación de la cultura en Cuba. Se analizó el papel de la cultura en la vida social y política del país, y se destacó la importancia de la cultura para el desarrollo del país.

DOSSIER SOBRE EL FET SUCCEIT LA NIT DE DIA PRIMER DE GENER AL CARME DE MAO.

Aquest Dossier es fa perquè els capellans tinguin una informació de primera mà. El contingut és:

- Homilia pronunciada per En Joan Febrer
- Carta enviada al Bisbe pel Comandant de la Base Naval de Maó.
- Resposta del Bisbe a dita carta
- Carta del Bisbe al Governador Civil de Balears
- Resposta del Governador a dita carta
- Notificació de la multa posada pel Govern Civil de Balears
- Nota del Bisbat, llegida a les misses i publicada al Diari MENORCA.

HOMILIA D'EN JOAN FEBRER

Diada mundial de la Pau. Is. 2,2-5 - Ef. 4,1-6 - Mt. 5,38-43

. Sembla fruit d'un optimisme ingenu celebrar una diada de la Pau en acabar un any tacat per múltiples violències. N'enumerarem les més destacades només per dibuixar una panoràmica que ens situï exactament en el punt de la realitat en què nos trobam en la celebració d'aquesta jornada mundial.

. No és una llista exhaustiva: l'any 73 s'ha firmat "la pau" al Vietnam i després hi ha hagut encara cinquanta mil morts, un nou esclat de guerra a l'Orient pròxim ens ha recordat que els palestins encara no tenen pàtria, a Irlanda el terrorisme ha atès cotes elevades quan una solució conciliadora era proposada per les autoritats britàniques. la mort violenta d'Allende a Xile i del president del govern a Espanya, la brutal repressió a Xile i a Grècia, els processaments d'intel·lectuals independents a la URSS i l'ofegament de la religió a molts països del camp socialista, la detenció i processament del bisbe Cardenal al Brasil i la querrela judicial contra el bisbe de Segòvia a Espanya; referent-nos encara al nostre país, enfrontaments violents pel carrer que han ocasionat la mort d'obrers i policies, el recent procés anomenat 1001 contra notoris dirigents obrers, la detenció de 113 persones reunides a uns locals parroquials de Barcelona, i, a Menorca, fa un parell de setmanes, la detenció i emprisonament de 4 joves obrers.

. Malgrat tot es parla com mai de "pau" i es fan anades i vingudes contínues per a firmar pactes de pau i resoldre conflictes dolorosos. I és que tots volem viure en pau amb els altres i amb nosaltres mateixos. "Els majors enemics de la pau afirmen que la pròpia acció va encaminada a establir i a mantenir la pau - diu el document de la comissió nacional "Iustitia et Pax", presidida pel Sr. Ruiz Jiménez -. Però la pau és un bé solidari i, com a tal, ha de ser patrimoni de tots i obra de tothom. Una pau que només ho sigui d'una part de la societat, no és autèntica. La pau d'alguns, realitzada a costa del sacrifici de molts, no és vertadera pau. Ningú no pot dir: "la pau és meua", "la faig jo i la disfruten els meus". La pau dictada no existeix. La pau no és un poder automàtic vingut de dalt".

. "La pau també depèn de tu" resa el lema proposat enguany pel sant Pare. Per tant la pau no pot esser administrada pels de dalt com el ric que dona al pobre una llimosna. Qui dona llimosna a un necessitat, deixa aquest en actitud passiva, irresponsable, mans plegades. L'assistit no pot participar com a persona responsable en la seva pròpia recuperació (Paulo Freric). I una pau que és administrada com a llimosna pels poderosos no és una pau justa, "és una buida paraula per a no dir res" (Raimon). Quan la pau és administrada pels qui l'han conquistada, els altres no creuen que la pau depengui d'ells: només depèn dels governants conservar-la, només uns exal

tats la poden espanyar. "La Pau podrà demanar fins i tot que sapiguem perdonar i reconciliar-nos generosament... però mai podrà servir per a defensar el propi interès egoista en perjudici dels l·legitims interessos dels altres" (missatge de Pau VIè).

. Com és administrada aquesta falsa o incompleta pau? D'una manera sàvia i intel·ligent.

a) una economia montada sobre els interessos de lucre i benefici privat: que posa en mans d'uns pocs i decanta la massa del poble treballador de les decisions que els afecten; que engendra desigualtats i diferències així com una rival carrera darrera els puestos millors, així com les periòdiques puges de preus deixant a la saga els salaris.

b) un control jurídic dels drets humans, reconeguts per la ONU i pels darrers Papes, com són el d'expressió, reunió, associació i vaga. Drets que permetrien a tot el poble de interessar-se i prendre part activa en la construcció d'una pau justa. Drets, que en recent expressió del cardenal Jubany són "universals, inviolables i inalienables".

c) un control manipulador dels medis de difusió com són tele, cine, ràdio, premsa. Cosa que deforma moltes vegades la veritat de les informacions i produeix en el país "una massificació de mentalitats sobre tot en la infància, adolescència i joventut" (Doc. Iustitia et pax).

d) una repressió implacable i dura que es manifesta en les penes contra els presos polítics, en el sufocament de les organitzacions obreres, en els empresonaments preventius. Se reprimeixen accions que en països democràtics "constitueixen l'exercici normal de les llibertats polítiques" (Iust. et Pax), i que crea en molta gent senzilla una por i un convenciment que val més no preocupar-se per la política, basta es tenguí salut, doblers, feina i divertiment.

. Direu que el panorama no és gens esperançador. Si el dibuixam així és perquè creim que la pau és obra de tots, i mentres segueixi essent administrada com una llimosna paternalista, o entesa com a simple ordre públic, no estem en la pau vertadera.

. No obstant som optimistes i creim que és possible construir la pau. "Els buits de la pau en el nostre país tenen, sens dubte, unes característiques pròpies, que nosaltres coneixem millor que ningú. I per al ciutadà (i cristià) espanyol aquest és el buit més preocupant, perquè és la parcela de pau que ens correspon cultivar, cadascú en funció de les pròpies responsabilitats. Hem de lluitar i treballar per a omplir aquest buit. I aquest treball ha de ser el teu treball, el nostre treball, el treball de tots. No serveix l'argument de dir que el problema ens desborda, perquè només amb la col·laboració de tots, cadascú segons les seves possibilitats, s'aconseguiran avenços cap a la pau, precursors d'uns altres més definitius" (Iust. et Pax).

EL JEFE DE LA ESTACION NAVAL DE MAHON

Y

Mahón 2 enero de 1.974

COMANDANTE MILITAR DE MARINA
DE MENORCA

Excmo. y Revdmo. Sr.D. Miguel Moncadas Noguera
Obispo de Menorca
Ciudadela

Excelentísimo Señor:

Con el debido respeto y sumisión propio de un cristiano católico con su Pastor el Sr. Obispo, consciente de mis deberes y con la firmeza y valentía que imprime la condición de ser ante todo un "Soldado de Cristo", me voy obligado a dirigirme a S.E. para prevenirle de algo gravísimo que está ocurriendo en su Diócesis y que atenta contra los más elementales principios de ciudadanía.

Jefes y Oficiales de esta Base Naval me dan cuenta con patente indignación y sincera repulsa, del tan lamentable como triste espectáculo ocurrido en el día de ayer en la Iglesia del Carmen de Mahón con motivo de una bochornosa e indigna homilía de carácter político subversivo expuesta durante la Misa de las 8 de la tarde.

Desconozco hasta el momento el "texto madre" dado por V.E. a las diferentes Parroquias de esta isla con motivo de la festividad de este día, pero me resulta imposible creer que el "mitin" político y subversivo expuesto por el sacerdote de la citada Iglesia del Carmen, se adapte en lo más mínimo a las directrices emanadas por V.E. Por ello considero prudente, antes de tomar las medidas pertinentes al caso, rogarle con toda humildad me envíe, si es posible y con la máxima urgencia, el texto madre de estas homilías.

En cualquier caso me veo igualmente obligado a poner en conocimiento de V.E. que los ciudadanos católicos de verdad, no estamos dispuestos, bajo ningún concepto, a permitir que nuestros templos sagrados sean vulnerados y tomados como centros de propaganda política y subversiva por indignos sacerdotes que, valiéndose cobardemente de la impunidad que les da su condición, olvidan que sus feligreses asisten al templo para escuchar la palabra de Dios que obra en los Santos Evangelios.

Puede estar seguro, Sr. Obispo, que de seguir así, seremos los mismos feligreses, siguiendo el ejemplo de Cristo, los que llegaremos a desalojar los templos de estos fariseos y mercaderes que tratan de transformar los mismos en mercados políticos. .

Siempre a su disposición, besa su Anillo Pastoral

FIRMADO: José María Moreno Aznar.

EL OBISPO DE MENORCA

Ciudadela de Menorca, 4 de enero de 1974
Excmo. Sr. D. José M.ª Moreno Aznar
Jefe de la Estación Naval de Mahón
y Comandante Militar de Marina de Menorca
MAHON

Excmo. Sr.:

Respondiendo a su carta de fecha 2 de enero, recibida ayer por la mañana, he de comunicarle lo siguiente:

1) El "texto madre" de que me habla y me pide es fruto de alguna imaginación. No existe y debo añadir que en cinco años que llevo de Obispo en esta diócesis nunca he mandado un "texto madre" a los sacerdotes. Ellos ya conocen las leyes de una homilía, las orientaciones de la Iglesia y como mayores de edad deben actuar según su conciencia y sentido de responsabilidad. De esto es testigo todo el clero de Menorca.

2) Lamento con mucha pena que un grupo de personas profanaran el sagrado lugar y mucho más durante la celebración de los divinos misterios con un tumulto casi sacrilego, interrumpiendo la homilía y turbando el orden de la asamblea litúrgica. Es un caso insólito en esta isla. Es merecedor de graves penas canónicas si es que pertenecen a nuestra Iglesia católica. ¿No le parece que hay cauces normales para hacerse oír de los responsables de la diócesis? V. no toleraría este proceder de sus subordinados en el cuartel.

El primer punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

El segundo punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

El tercer punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

El cuarto punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

El quinto punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

El sexto punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

EL ORDEN DEL DÍA

El primer punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

El segundo punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

El tercer punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

El cuarto punto de la agenda es el tema de la "Ley de la Memoria Histórica". Este tema ha sido tratado en varias ocasiones en el seno de la institución, pero siempre con un enfoque más bien técnico y no político. En esta ocasión, se pretende abordar el tema desde una perspectiva más amplia, considerando no solo los aspectos legales, sino también los aspectos históricos y sociales.

3) Debo recordarle que por voluntad de Jesucristo son los Apóstoles y sus sucesores los Obispos los que debemos discernir con el Evangelio y la gracia del Espíritu Santo sobre la ortodoxia doctrinal en la Iglesia y somos los responsables de la pastoral sin que nadie pueda tomarse la justicia por su cuenta. Esto no quiere decir que no admitan sugerencias, quejas, denuncias etc. que los fieles quieran hacernos llegar de modo correcto.

Con la estima de siempre

FIRMADO: + Miguel, Obispo de Menorca

EL OBISPO DE MENORCA

Ciudadela de Menorca, 4 de enero de 1974
Excmo. Sr. Gobernador Civil de Baleares
MALLORCA

Muy distinguido señor y amigo:

Como le prometí por teléfono le envío foto-copia del texto de la homilía escrita en menorquín que el Rvdo. Don Juan Febrer Rotger, en la misa de las 20h. en la parroquia del Carmen la leyó traduciendo sobre la marcha al castellano, pero con fidelidad.

Hemos de lamentar con mucha pena que algunas personas profanaran el lugar sagrado durante los santos misterios con un tumulto casi sacrilego, sobre todo habiendo cauces normales para hacerse oír por los responsables de la diócesis. Esto en Menorca es un caso insólito.

Deseando que pueda hacerse con una objetivo información de lo ocurrido y pidiendo al Señor que le ilumine a la hora de tomar decisiones, se reitera de V. E. affmo. y siempre s.s.

FIRMADO: +Miguel, Obispo de Menorca

EL GOBERNADOR CIVIL
Y
JEFE PROVINCIAL DEL MOVIMIENTO
BALEARES

Palma de Mallorca, 7 de enero de 1974
Excmo. y Rvdmo. S. D. Miguel Moncadas Noguera.
Obispo de Menorca.
CIUDADELA (MENORCA).-

Distinguido Sr. Obispo y amigo:

Agradezco su carta del 4 de enero en curso y la información que en la misma adjunta que unida a los otros antecedentes que sobre el particular me han sido facilitados, creo me permitirán tomar la decisión justa que por obligación de mi cargo debo adoptar.

Quiero expresarle también mi gratitud por pedirle al Señor me ilumine en el momento de tomar decisión.

Afectuosamente le saluda y besa su anillo pastoral,

FIRMADO: Enrique Ramos.

Sección Segunda
Negociado O.P.12,5
Núm. 51

Vista la denuncia formulada ante este Gobierno Civil por la Delegación del Gobierno en Menorca y las diligencias instruidas por la Comisaría del Cuerpo General de Policía de Mahón con motivo de la homilía predicada por V. en la misa celebrada en la Iglesia del Carmen de esa ciudad, a las 20 horas del día 1º de enero de los corrientes, en el curso de la cual se refirió a las múltiples violencias que contra la paz ocurrieron durante el pasado año 1973, enumerando especialmente la querrela judicial contra el Obispo de Segovia; el reciente proceso 1001 contra notorios dirigentes obreros; la detención de 113 personas reunidas en unos locales parroquiales de Barcelona y el encarcelamiento de 4 jóvenes obreros en Menorca, expresiones que motivaron la intervención de un asistente al Santo Sacrificio que, interrumpiendo el acto, indicó que su presencia en la iglesia era para oír la palabra de Dios y no para oír comentarios sobre política, expresión ésta que fue secundada por otras voces dentro de la misma Iglesia reprobando unánimemente la actitud de V. y los conceptos vertidos en la homilía.

Resultando que tales actos son manifiestamente contrarios al orden público por atentar a la unidad espiritual, nacional, política y social de España, constituyendo la falta gubernativa prevista en el apartado a) del Artº 2º de la Ley de Orden Público de 30 de julio de 1.959, modificada por la Ley 36/71, de 21 de julio, de la cual aparece V. como responsable en concepto de autor; por providencia de esta fecha y en uso de las facultades que me están conferidas por la legislación repetidamente invocada, he acordado imponerle una multa de CINCUENTA MIL pesetas.

Contra esta sanción puede V. interponer, en los términos prevenidos en el artº 21 del repetido texto legal, recurso en la vía administrativa que tendrá doble carácter de súplica ante mi Autoridad y de alzada ante el Excmo. Sr. Ministro de la Gobernación en el plazo de 10 días hábiles a partir del siguiente a aquel en que le fuere notificada y previo depósito del tercio del importe de la multa al objeto de suspender la ejecutoriedad de la sanción, pudiéndose constituir el depósito en la Caja de la Delegación de Hacienda, a disposición de este Gobierno Civil.

En el supuesto de que no haga uso del derecho a recurrir deberá hacer efectiva la multa en papel de pagos al Estado y en este Gobierno Civil en el plazo anteriormente indicado. Transcurrido dicho término sin que el pago haya sido efectuado, se ejercerán las facultades subsidiarias reservadas a la Autoridad para mantener la efectividad de la sanción.

Dios guarde a V. muchos años.

Palma de Mallorca, 8 de enero de 1.974.

EL GOBERNADOR

Firmado: Ilegible

RVDO. PADRE DON JUAN MARIA FEBRER ROTGER.- C/ ISABEL II, 4.- MAHON

OBISPADO DE MENORCA

NOTA DEL OBISPADO

=====

El día 1º de año, Jornada Mundial de la Paz, instituida por el Papa Pablo VI, a las 20 horas, en la Iglesia parroquial del Carmen de Mahón, mientras se celebraba el Santo Sacrificio de la Misa y durante la homilía que leía el Rvdo. D. Juan FEBRER ROTGER, del equipo sacerdotal del Carmen, algunas personas situadas en el fondo del citado templo, junto a la entrada principal, se levantaron para protestar verbalmente y de manera tumultuosa, secundadas por un grupo que les aplaudió, mientras la asamblea de los fieles, turbada por este suceso tan triste, permanecía sentada, a pesar de que el grupo contestatario les invitaba a abandonar la iglesia en señal de protesta.

El sacerdote celebrante manifestó que lo que hacía era una aplicación de la Palabra de Dios a la realidad. No pudo continuar la homilía y prosiguió hasta el final la celebración de los divinos misterios. Los provocadores del citado escándalo abandonaron el recinto sagrado.

Este Obispado se ve en la obligación de informar a la comunidad diocesana de lo ocurrido y lamenta este proceder insólito entre nosotros.

Es reproable que, existiendo cauces normales para hacerse oír de los pastores responsables de la acción pastoral de la Iglesia, algunas personas que se consideran hijos de la misma acudan a estos incorrectos e irreverentes procedimientos.

Este Obispado al rechazar con firmeza este atentado a la paz y buena convivencia intraeclesial, recuerda la declaración del Episcopado Español sobre LA IGLESIA Y LA COMUNIDAD POLITICA: "...para evitar confusiones que pueden entorpecer las relaciones prácticas con la comunidad civil, que es competencia de la Jerarquía eclesiástica juzgar si una determinada denuncia profética es conforme con la doctrina y con la misión de la Iglesia." (cfr. DI 7).

Cumplido nuestro deber de informar e iluminar a los fieles sobre este acontecimiento, les pedimos con toda el alma que con buen espíritu fomenten la verdadera concordia entre ellos y mantengan la comunión con sus legítimos pastores.

HAY UN SELLO

Mahón, 10 de enero de 1974

Aquest DOSSIER ha estat fet per la Comissió Diocesana per al Clero perquè els capellans puguin tenir una informació clara i treure'n un judici serè.

El podran trobar a la Cúria Diocesana.

NOTA DEL EDITOR

El libro de Chistolos de Barrio es un libro de poemas que se ha escrito en un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El autor, un poeta de la zona, ha querido expresar a través de sus versos las emociones y sentimientos que le rodean. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social. El autor utiliza un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social.

El libro de Chistolos de Barrio es un libro de poemas que se ha escrito en un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El autor, un poeta de la zona, ha querido expresar a través de sus versos las emociones y sentimientos que le rodean. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social. El autor utiliza un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana.

El libro de Chistolos de Barrio es un libro de poemas que se ha escrito en un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El autor, un poeta de la zona, ha querido expresar a través de sus versos las emociones y sentimientos que le rodean. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social. El autor utiliza un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana.

El libro de Chistolos de Barrio es un libro de poemas que se ha escrito en un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El autor, un poeta de la zona, ha querido expresar a través de sus versos las emociones y sentimientos que le rodean. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social. El autor utiliza un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana.

El libro de Chistolos de Barrio es un libro de poemas que se ha escrito en un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El autor, un poeta de la zona, ha querido expresar a través de sus versos las emociones y sentimientos que le rodean. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social. El autor utiliza un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana.

El libro de Chistolos de Barrio es un libro de poemas que se ha escrito en un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El autor, un poeta de la zona, ha querido expresar a través de sus versos las emociones y sentimientos que le rodean. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social. El autor utiliza un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana.

El libro de Chistolos de Barrio es un libro de poemas que se ha escrito en un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El autor, un poeta de la zona, ha querido expresar a través de sus versos las emociones y sentimientos que le rodean. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social. El autor utiliza un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana.

El libro de Chistolos de Barrio es un libro de poemas que se ha escrito en un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana. El autor, un poeta de la zona, ha querido expresar a través de sus versos las emociones y sentimientos que le rodean. El libro está dividido en dos partes: la primera contiene poemas de amor y la segunda poemas de protesta social. El autor utiliza un lenguaje sencillo y directo, con un ritmo que se adapta a la vida cotidiana.